

Sygn. akt III CSK 190/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku J. K.
przy uczestnictwie T. D.
o zasiedzenie służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt II Ca 2110/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2015 r. - w sprawie o zasiedzenie służebności - Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie z dnia 24 czerwca 2014 r.

Uczestnik wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, sprowadzających się do odpowiedzi na pytania, czy zasiedzenie służebności gruntowej drogi może nastąpić z pominięciem treści i celu służebności wskazanej w art. 285 k.c. oraz czy gdy znany sądowi stan faktyczny, potwierdzający okoliczności pozwalające na zniesienie służebności gruntowej z uwagi na jej uciążliwość, może stanowić negatywną przesłankę zasiedzenia służebności gruntowej. Ponadto skarżący stwierdził, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nabywanie przez zasiedzenie - zarówno prawa rzeczowego bezwzględnego, jak i prawa rzeczowego ograniczonego - następuje z mocy prawa, w wyniku spełnienia się ustanowionych przez ustawodawcę przesłanek. „Cel służebności” nie stanowi tej przesłanki i nie może być brany przez sąd pod uwagę, jego uwzględnienie mogłoby bowiem prowadzić do „korekty” stanu faktycznego powstałego z mocy ustawy, co jest niedopuszczalne. Przy powstawaniu i nabywaniu służebności przez zasiedzenie nie mają także żadnego znaczenia „okoliczności pozwalające na zasiedzenie służebności”; ewentualnie po powstanie w wyniku zasiedzenia można ją znieść w sposób prawem przewidziany (art. 294, 295 k.c.).

Wbrew zarzutom skargi, „funkcja rozpoznawcza i kontrolna Sądu drugiej instancji” została w pełni i prawidłowo wypełniona, a skarga kasacyjna nie jest także oczywiście uzasadniona. Należy podkreślić, że występowanie tej przyczyny kasacyjnej jest zasadniczo wyłączone, gdy skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Takie zagadnienie występuje w sytuacji, w której na tle rozpoznawanej sprawy wyłania się poważny, abstrakcyjny problem prawny wymagający pogłębionych analiz i rozważań Sądu Najwyższego,

natomiast oczywista zasadność skargi zachodzi wtedy, gdy doszło do oczywistego, rażącego i widocznego „na pierwszy rzut oka” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, tj. gdy zarzuty sformułowane w skardze kasacyjnej są oczywiście zasadne. Jest jasne, że gdy skarga jest w tym znaczeniu oczywiście uzasadniona, nie może być w niej miejsca na poważne, istotne zagadnienie prawne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).